

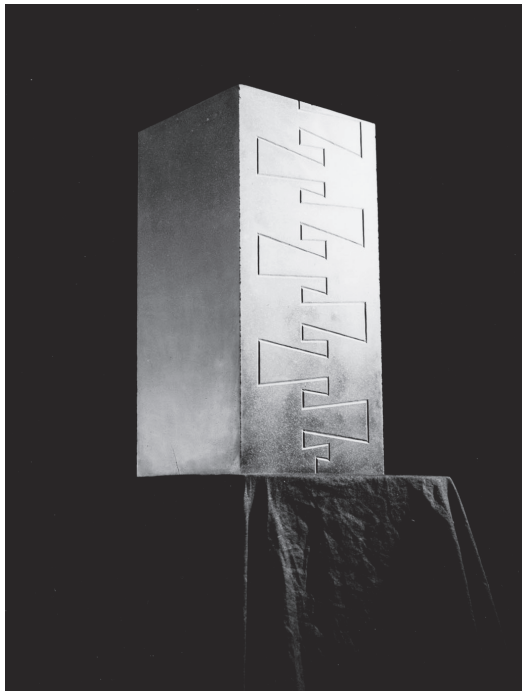
AZ ÉLET ÉRTELME

Szerettem a Mártírok útján ferdén tűző
napsugarat nyári délután a játszótérre menet;
az óvodai sajtos makarónit tejföllel;
Márialigeti megnyugtató hangját, ahogy dörmögi:
semmi baj, kolléga úr, három napig fekdjön és kutya baja;
titkok csillagútján a bécsi csomagok közeledtét;
az évig pumpáló erőt, amikor anyám azt mondta:
a járókelők nyakán káposztafajak ülnék, gondoljak rájuk így;
szenteste beszívni az angyaljárta szobalevegőt;
gojkómiticses film után a Mechwart téri indiánrohamot;
Németh Ildikó piroscsíkos pólóját az öltöző fogasán,
amíg a gimiben a tornaóra tartott;
a kozmikus nyári záport az érettségiről kilépve;
Szerencsi Évát, aki néha megjelent vizslájával,
mikor a tanácsháza mögötti parkolóban cigiztünk;
forradalmi lelkem, ahogy egy évfolyamtársamtól
azt kérdem: hozzak neked szamizdat-újságokat?;
szerettem, hogy valahonnan ide került egy gyerek,
új irányt adva a széthulló családnak;
és hogy a cél láthatatlan, tehát holtbiztos;
elélvezni rejtett szerelmek úrsétáján;
olykor hinni, hogy szívem barlangja Platón kutyaóla;
kiszállni a PhD-programból, hogy életem
Faust-regényét írjam meg inkább;

szerettem hangulatra bízni a folytatást, bármit is súg,
énekelni villamoson, fölállni megunt társalgásból;
seggbe rugdosni az élet olvatag viaszszobrait;
szerettem hajnali szélben cserkelve vadnak érezni magam,
fát öelve hozzáöregedni az erdő csöndjéhez;
nagy, érző sétára menni a Margitsziget Arany-fái közt;
házipapucsban várni a nyugdíjpostást,
mintha legalább most tagja lehetnék a társadalomnak;
várni, hogy a szenvedésben azért áradnak-e bennem felhők;
szerettem a dobolást: földzáport a koporsóm fedelén,
a tompuló morajt, ahogy szétszéled a temetési menet,
szeretteim mennek haza súlyosan áttetsző léptekkel,
a név, hogy Végh Attila, egy ideig még képeket idéz bennük,
de végül a hangalak győz, a hangalak.

18 MÚLTKOR

Múltkor a metrón láttam az arcod, pedig nem voltál ott.
Tudtam, hogy nem, mégis megálltam, abban a hitben.
Hát ilyen a metró, szétvisz az alagútban egy álmot.
Ott, a föld alatt talán mind szeret, aki itt nem.
Tükröződés voltál, illanó reflex játszott a plexin.
Átmásoltad hiányod, ámuljak, hülye élő.
Föl a mozgólépcsőn unott képet vágtam, ez terepszín.
Ne lássák, hogy üzentek nekem ennyire mélyről.
Nem gondolok rád – utána egész nap erre gondoltam.
„Forget my fate” – énekeltem, megidézve Didót.
Közértbe mentem, otthon vacsorát főztem, ettem. Gyorsan
elaludtam, de ereimben már plexi folyt.

BÓBITA LÁJKOL

19

Bóbita, Bóbita lájkol,
körben a hekkerek ülnek,
bútol a rendszer, a bájtok
hardvereken menekülnek.

Bóbita féjszbukon élvez,
kürtöli szét, hogy az élet
mennyire szar; a nevéhez
hónapok óta nem érhet.

Bóbita nem baszik otthon,
kurvadugás ma a terve,
ám mikor elfogy a kotton,
élvezi szájba beverve.

Nem javul ettől a kéjtől,
pótcselekedni öreg már.
Rág piritózt. Köcsögéből
már megin' elfogy a lekvár.

20 ZEUSZ DALA HOMÉROSZHOZ

Éjjel az Olümposz tetején,
emlékszel, Homikám, te vén pimasz?
Vajúdott anyád a völgybe' lenn,
horkolva kacagott bölcs Héliosz.
S miközben lovacskaí aludták a Nap álmát,
homályos szemeidből kinyargaltak a lámpák.
Hagytam, hogy lásd azt a feketét,
ami az üzenet. Az egyetlen.

Van, hogy két gondolat majdnem találkozik.
 Indul az egyik, nevezzük A-nak,
 esőverte utcán, idegen szívekben járkal,
 meg-megáll, eltöpreng egy kietlen fejben,
 komoly átutazó, akit folyton turistának néznek,
 és megy tovább, csillogó macskakövön,
 itt sincs kiadó szoba, és nincs visszaút sem,
 a gondolat megint túljárt valaki eszén.

Még tartóztatja a reszkető anyag,
 súrlófény a falon, felhőcsipkés határ,
 de menni, menni kell tovább, a
 belvárosra omlott minden peremkerület.

A másik gondolat, nevezzük Á-nak,
 épp levált egy harmadikról (ennek nincs neve),
 most sötét színpadon áll, a szeme világít,
 nézőtér nincs, csak egy kerti pad
 (A álmodta meg, onnan került ide),
 ismeri a világ összes fáradságát,
 ül rajta valaki, figyel a sötét szempár.

Régészt talál szíven így egy folyosó.
 A, a gondolat elindul, ujjong,
 forrón szétsugárzik. A-nak ekkor
 már története van, már tudja, merre él.
 Most várni kell, most Á álmodik,
 talán utat talál benne az ébredés.

Minden megoldás jó és tragikus.
 Ha A és Á összefut egy hajnalon,
 az a felismerés városokat dönt össze,
 ha elvétik egymást, a városok úgy is
 ledőlnek. Porfelhőben versek guberálnak.

22 MIT UNOK?

Az egyformaságot.
A két politikai oldalt.
A szentháromságot.
A Négy évszakot.
Az Ötödik szimfóniát.
A hatalmat.
A hétvégét.
Ha nekem nyolc.
A Kilencedik kaput.
A Tízparancsolatot.
A tizenegyes rúgásokat.

